

Sygn. akt III Ca 553/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Henryk Brzyżkiewicz

Sędziowie: SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

SR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 r.

na rozprawie

sprawy z wniosku A. Z.

z udziałem M. Z.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ns 1026/11

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 553/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. Z. domagała się ustalenia, że w skład majątku wspólnego jej i uczestnika M. Z. wchodzi samochód osobowy S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz dokonania podziału majątku wspólnego poprzez przyznanie tego samochodu uczestnikowi za spłatę w wysokości 25.000zł, w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia oraz zasądzenia od uczestnika kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że małżeństwo jej i uczestnika została rozwiązane przez rozwód wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 roku, w sprawie I RC 2591/09, a w skład majątku wspólnego wchodzi jedynie samochód, którym dysponuje uczestnik postępowania.

W odpowiedzi uczestnik podał własny wykaz i wartość składników wchodzących w skład majątku wspólnego i wniósł o zaliczenie do tego majątku 66 składników o łącznej wartości 131991,15zł oraz środków pieniężnych z tytułu

sprzedaży dokonanej w 2008 roku przez wnioskodawczynię udziałów w spółce (...) S.C. w Z., będące w posiadaniu wnioskodawczyni, a także samochód S. (...) o wartości 24.000 zł będący w posiadaniu uczestnika. Uczestnik domagał się podziału majątku w ten sposób, że składniki majątkowe wymienione w odpowiedzi na wniosek, z wyjątkiem felg aluminiowych i opon zostaną przyznane wnioskodawczyni za spłatą w kwocie 64.395zł w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia, środki pieniężne pochodzące ze sprzedaży udziałów w spółce zostaną przyznane uczestnikowi w 1/2 części, zaś samochód, felgi i opony uczestnikowi za spłatą w wysokości 13.600zł oraz zwrotu kosztów postępowania.

Wnioskodawczyni wskazała w odpowiedzi, że spośród wymienionych przez uczestnika składników majątkowych, stanowiących wyposażenie kuchni, jedynie lodówka Samsung wchodzi w skład majątku wspólnego. Jej zdaniem koszty ocieplenia domu i jego budowy ponieśli rodzice wnioskodawczyni. Odnosnie środków pieniężnych pochodzących ze zbycia udziałów w spółce (...) wnioskodawczyni podała, że zostały spożytkowane na potrzeby rodziny.

W piśmie z dnia 13 września 2011 roku uczestnik wskazał, że małżonkowie otrzymali 40000zł w prezentach ślubnych, które przeznaczili na wyposażenie domu, zaś docieplenie domu - zakup wełny mineralnej sfinansował i wykonał uczestnik. Podnosił, że felgi aluminiowe i opony znajdują się w posiadaniu wnioskodawczyni, czemu wnioskodawczyni zaprzeczyła w piśmie procesowym.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt I ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni A. Z. i uczestnika M. Z. wchodzi: ruchomości wymienione w ppkt 1 – 16, w pkt II dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni oraz uczestnika w ten sposób, że prawo własności samochodu osobowego S. (...) nr rej. (...) 8 R79 przyznać uczestnikowi postępowania, zaś pozostałe ruchomości przyznać wnioskodawczyni; w pkt III zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni 11.670,65 zł płatne w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności; w pkt IV ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem sprawie; w pkt V kosztami sądowymi obciążył uczestników w częściach równych, przy czym ich szczegółowe rozliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania zawarli związek małżeński w dniu 16 września 2006 roku, rozwiązany przez rozwód wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 roku.

Ustalił, że w dniu 28 marca 2006 roku wnioskodawczyni wstąpiła do Spółki Cywilnej (...). Wnioskodawczyni wystąpiła z tej Spółki w dniu 30 czerwca 2008 roku, otrzymała zwrot wkładu w kwocie 50.000 zł oraz 20.000 zł z tytułu wypracowanego zysku. Wnioskodawczyni w 2004 roku osiągnęła roczny dochód w wysokości 27.210,69zł, w 2005 roku 23.866,16zł. Uczestnik postępowania przed ślubem zarabiał około 4.000zł, w 2007 roku 4.891,22zł, w 2008 zarabiał 8.241,71. W tym samym roku wnioskodawczyni osiągnęła znaczny przychód 115.585,33 zł, ale ze względu na wysokie koszty uzyskania przychodu dochód wyniósł 25.123,84 zł. W 2009 roku uczestnik osiągnął dochód w wysokości 106.714,88 zł, co daje miesięczny dochód w wysokości 8892,90 zł.

Nie było kwestionowane, że dom wnioskodawczyni został wybudowany jeszcze przed zawarciem przez nią związku małżeńskiego. Ustalono, że wokół domu był zagospodarowany ogród, a do jego pielęgnacji wykorzystywane były narzędzia stanowiące własność rodziców wnioskodawczyni. Uczestnik zakupił opryskiwacz.

Stwierdzono, że w przeddzień ślubu w domu były meble kuchenne pod zabudowę oraz zmontowany w meblach sprzęt AGD. W domu nie były zainstalowane lampy, ani plafony. Jeszcze przed ślubem wnioskodawczyni zamówiła i zakupiła firany oraz część karniszy. Poza sporem było, że uczestnik z majątku wspólnego kupił lodówkę, a wnioskodawczyni zwróciła mu połowę ceny.

Sąd ustalił, że wnioskodawczyni pracowała aż do narodzenia się córki uczestników tj. do października 2008 roku. Uczestnik pracował przez cały czas trwania małżeństwa. Małżonkowie pracowali do późna, zwykle żywili się u rodziców

wnioskodawczyni. Nie wydawali wiele na utrzymanie, a już w styczniu 2009 roku kupili samochód S. (...). Samochód było nowy, wyprodukowany w 2008 roku. Jego wartość na dzień ustania wspólności majątkowej wynosiła 37.300 zł.

Oszczędnościami zainteresowani podzielili się po połowie.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w skład majątku wspólnego zainteresowanych wchodzi: . samochód osobowym marki S. (...) nr rej. (...) (...) o wartości 37.300 zł, opryskiwacz duży o wartości 52 zł, wycieraczka druciana I. o wartości 8 zł, pralka (...) o wartości 756zł, żyrandole i plafony o wartości 580 zł, karmnik dla ptaków o wartości 25 zł, dywany o wartości 270 zł, stół na telewizor o wartości 240 zł, stojaki pod kolumny o wartości 140 zł, meble do pokoju dziecięcego o wartości 1.240 zł, zabudowa szafy Komandor o wartości 1.800 zł, kino domowe o wartości 2.835 zł, komplet wypoczynkowy do salonu (fotel, sofa podwójna, sofa potrójna) o wartości 2.520 zł, ława o wartości 540 zł, telewizor Samsung o wartości 2.835 zł, karnisze o wartości 117,70 zł.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów powołanych powyżej oraz częściowo na podstawie zeznań świadków i uczestników postępowania, a także na podstawie opinii biegłego z zakresu motoryzacji i biegłego z zakresu szacowania ruchomości.

Istnienie opon i felg do wspólnego samochodu, ich właściwości oraz władztwo któregośkolwiek z zainteresowanych nad nimi i ich posiadanie nie zostało w sprawie wykazane.

W oparciu o zeznania świadka H. K. i P. M. ustalono, że wykonywali oni osobiście czynności w domu wnioskodawczyni – docieplanie poddasza i że zapłacili za to rodzice wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy dał w pełni wiarę zeznaniom wnioskodawczyni, która zeznała, że dom został wybudowany w 2000 roku do stanu surowego zamkniętego, wszelkie roboty wykończeniowe zostały wykonane przed ślubem. Wnioskodawczyni w sposób jasny i konsekwentny wyjaśniła źródła pochodzenia środków na zakup poszczególnych elementów wyposażenia domu. Sąd wskazał, że zeznania te potwierdza zestawienie dochodów uzyskiwanych przez małżonków w czasie trwania małżeństwa. Z tych względów Sąd ustalił, że w skład majątku wspólnego małżonków wchodziły tylko te przedmioty ruchome, co do których zakup ze środków wspólnych potwierdziła wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom uczestnika, w części w której zeznał, że w chwili ślubu nie było w domu żyrandoli, ani plafonów oraz że wraz z żoną kupował karnisze do jej domu, albowiem twierdzenia te zostały poparte przedłożonym do akt paragonem. W pozostałej części Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika, ponieważ pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie oraz zasadami doświadczenia życiowego, bowiem uczestnicy po upływie 2 lat i 3 miesięcy od zawarcia związku małżeńskiego kupili za gotówkę samochód S. (...), zaś w 2007 roku uczestnik zarabiał 4.891,22 zł, zaś w 2008 roku 8.241,71 zł. W 2008 roku uczestniczka – jak wyżej wskazano – osiągnęła znaczny przychód 115.585,33 zł, ale ze względu na wysokie koszty uzyskania przychodu dochód wyniósł 25.123,84 zł. Uznał Sąd zatem, że małżonkowie z bieżących dochodów i pieniędzy pochodzących z prezentów ślubnych nie mogli sfinansować zarówno wyposażenia całego domu jak i zakupu nowego samochodu. Uczestnik zeznał, że ponosił wszelkie koszty utrzymania domu, robił zakupy. Wskazać przy tym należy, że samochód został kupiony na początku 2009 roku za gotówkę, małżonkowie rozstali się w grudniu 2009 roku, w tym czasie podzielili się zgromadzonymi pieniędzmi po 100.000 zł. Wskazane okoliczności świadczą o tym, że małżonkowie – jak zeznała wnioskodawczyni oraz świadkowie przez nią powołani – byli częściowo utrzymywani oraz hojnie obdarowywani przez rodziców wnioskodawczyni.

Wobec tego zważył Sąd Rejonowy, iż skoro zgodnie z art. 31 § 1 krio z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny), przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Pomędzy uczestnikami postępowania istniał ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej od chwili zawarcia związku małżeńskiego do dnia uprawomocnienia się wyroku rozwodowego.

Zastosował i przywołał normę art. 46 krio w zw. z art. 1035 kc w zw. z art. 210kc, art. 211kc, art. 212 i nast. kc, rozstrzygając niniejszą sprawę, posiłkując się regulacjami art. 566 i 567 § 3 kpc w zw. z art. 680-689 kpc oraz art. 688 kpc w zw. z art. 618-625 kpc.

Wskazał, że zgodnie z art. 684 kpc skład i wartość majątku ulegającego podziałowi ustala sąd, a z mocy art. 1038 § 1 kc sądowy podział majątku powinien obejmować cały majątek, jednakże Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania majątku byłych małżonków, ale w przypadku zgłoszenia takich składników winien poczynić ustalenia co do ich pochodzenia, o ile jest to okoliczność sporna między zainteresowanymi.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczynie A. Z. i uczestnika M. Z. wchodzi wskazane wyżej ruchomości. Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika w części, w której zeznał, że dokonywał zakupu sprzętu do pielęgnacji ogrodu i nie zaliczył tego sprzętu do majątku wspólnego. Jak zgodnie wyjaśnili świadkowie powołani przez wnioskodawczynię, ogród był już urządzony na długo przed ślubem, a do jego pielęgnacji używany był sprzęt rodziców wnioskodawczynie. Wskazać należy, że rodzice wnioskodawczynie mieszkają tuż obok i dysponowali sprzętem do pielęgnacji obu ogrodów na długo przed wprowadzeniem się uczestnika. Dom wnioskodawczynie został zbudowany około 5 lat przed ślubem, w tamtym czasie urządzony był też ogród. Jest więc wiarygodne, że sprzęt do pielęgnacji ogrodu był już zgromadzony lub używany pożyczony od rodziców. Odnośnie wkładu wnioskodawczynie w spółce cywilnej przyjął zgodnie z art. 33 krio, iż nie wchodzi w skład majątku wspólnego uzyskana przez wnioskodawczynię w ramach rozliczenia kwota wkładu 50.000 zł, zaś zysk w kwocie 20.000 zł został wykorzystany na potrzeby rodziny.

Sąd nie zaliczył do majątku wspólnego pozostałych ruchomości, zważywszy, że zainteresowani zgromadzili 200.000zł oszczędności, które podzielili i nie posiadali już po zakupie nowego samochodu środków na inwestycje na potrzeby domu. Uznał nadto, że nie jest zobowiązany do poszukiwania majątku zainteresowanych, brak było zatem podstaw do ustalenia, że w skład majątku wspólnego wchodzi felgi i opony, co do których nie wiadomo co się z nimi stało i kto jest w ich posiadaniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczynie oraz uczestnika w ten sposób, że prawo własności samochodu osobowego S. (...) nr rej. (...) (...) ruchomości przyznał uczestnikowi postępowania, zaś pozostałe ruchomości przyznał wnioskodawczynie, zasądając stosowne dopłaty celem wyrównania udziałów zgodnie z art. 212 § 3 kc, płatne w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności. Ustalając termin spłaty, Sąd wziął pod uwagę wysokość kwoty spłaty oraz możliwości finansowe uczestnika.

Odnośnie kosztów postępowania, stwierdził Sąd pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw dla odstąpienia od przewidzianej w treści art. 520 § 1 kpc zasady, bowiem w sprawach tzw. działowych (sprawa o podział majątku wspólnego, dział spadku, zniesienie współwłasności) nie zachodzi sprzeczność interesów uczestników postępowania o jakiej jest mowa w art. 520 § 2 kpc, którzy oczekują na orzeczenie o podziale, niezależnie od tego, w jaki sposób zostanie dokonany podział. Obciążono zatem uczestników kosztami sądowymi w częściach równych, szczegółowe ich rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Apelację od tego orzeczenia w zakresie pkt III wniósł uczestnik, domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia od wnioskodawczynie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Zarzucał naruszenie art. 233 kpc poprzez dokonanie ocen w sposób sprzeczny za zasadni logiki i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie źródeł finansowania wykończenie budynku sprzecznie z materiałem dowodowym. Wskazywał też na naruszenie przepisów prawa procesowego w zakresie art. 684kpc przez błędne ustalenia składu i wartości majątku wspólnego oraz niewłaściwy jego podział. Ostatecznie wskazywał na błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niedokonaniu ustaleń w przedmiocie nakładów z majątku osobistego uczestnika oraz wspólnego małżonków na majątek osobisty wnioskodawczynie w postaci nakładów na utrzymanie należącej do niej nieruchomości.

Podnosił apelujący, że nakłady w postaci pracy uczestnika i jego rodziny oraz wydatków na wykończenie i wyposażenie nieruchomości wnioskodawczyni stanowiły jego nakłady osobisty na majątek odrębny wnioskodawczyni, które winny być objęte ustaleniami i rozliczeniami Sądu pierwszej instancji. Ich brak stanowił zdaniem skarżącego zaniechanie zaznajomienia się z podstawą orzekania. Zdaniem uczestnika to na wnioskodawczyni spoczywał obowiązek wykazania, że nakłady na nieruchomość były finansowane przez nią lub jej bliskich, zaś całe dochody obojga zainteresowanych zostały przeznaczone jako oszczędności na zakupy, a brak było ustaleń Sądu w zakresie wysokości kwot uzyskanych jako podarki ślubne. Apelujący podnosił, że wnioskodawczyni przyznała, że jest w posiadaniu felg aluminiowych i opon do samochodu S. (...), a mimo tego nie uwzględniono tych składników w podziale.

Wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji uczestnika i zwrot kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika nie mogła odnieść skutku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy, przy uwzględnieniu zasady, zgodnie z którą Sąd z urzędu ustala skład i wartość majątku wspólnego byłych małżonków (art. 684kpc). Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjął zatem za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Nie doszło przy tym do naruszenia art. 233kpc, podnoszonego w apelacji. Sąd Rejonowy bowiem właściwie ocenił materiał dowodowy, przyjmując zasadnie, iż nakłady na wyposażenie budynku posadowionego na nieruchomości wnioskodawczyni były finansowane przez jej rodziców. Jeżeli chodzi o nakłady z majątku osobistego uczestnika na majątek osobisty wnioskodawczyni w zakresie wykończenia jej budynku i jego utrzymania, nie mogły one być rozliczone w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Dochodzenie takich roszczeń następuje w postępowaniu procesowym (art. 13 § 1 kpc; zob. też postanowienie SN z 9 stycznia 1984 r., III CRN 315/83, L..pl nr (...)) i uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 14 czerwca 2013 r., II Ca 269/2013, L..pl nr (...)). Znany Sądowi Okręgowemu jest pogląd, zgodnie z którym wniosek o rozliczenie takich nakładów, dopuszczalny byłby ewentualnie wyłącznie w sytuacji zgłoszenia ich do rozliczenia wraz z nakładami z majątku wspólnego (zob.: tak wyraźnie SN w wyroku z 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1108/2000, LexisNexis nr (...), OSNC 2003, nr 9, poz. 123) i musiałyby być należycie sprecyzowane co do wysokości kwot i sposobu ich rozliczenia, co nie miało zresztą w niniejszej sprawie miejsca; poglądu tego jednak Sąd w składzie rozpatrującym niniejszą sprawę nie podziela, z to z uwagi na charakter i przedmiot niniejszego postępowania.

Co do nakładów z majątku osobistego uczestnika na majątek wspólny, także ten wniosek winien być zgłoszony na określonych warunkach, bowiem jedynie w zakresie zgłoszonego żądania takie nakłady podlegają rozliczeniu w niniejszym postępowaniu. Winien on zatem przybrać formę wniosku z oznaczoną konkretnie kwotą i sposobem rozliczenia, a także być należycie umotywowany, a dla jego uwzględnienia wykazana winna być jego zasadność. O zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego Sąd orzeka bowiem wyłącznie na wniosek zgłoszony w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. We wniosku niezbędne jest dokładne określenie zgłaszanego żądania (tak postanowienie SN z 4 kwietnia 2012 r., I CSK 323/2011, L..pl nr (...)). Żądaniem tym Sąd jest związany stosownie do art. 321 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc (por. uzasadnienia postanowień SN z 16 października 1997 r., II CKN 395/97, L..pl nr (...)) i z 2 października 2003 r., V CK 239/2002, L..pl nr (...)). Uczestnik w tym zakresie obowiązkowi powyższemu nie sprostął, mając na uwadze jego czynności procesowe i dowodowe, zaś czynności fizycznie, prace naprawcze i remontowe, świadczenia osobiste w tym zakresie podejmowane przez skarżącego w stosunku do budynku wnioskodawczyni w którym zamieszkiwał wraz z rodziną, odpowiadały jego zakresowi jego korzystania z nieruchomości i były z nimi związane, trudno więc traktować je jako nakład podlegający obecnie rozliczeniu, skoro nie zwiększyły wartości nieruchomości wnioskodawczyni. Roszczenia związane ze świadczeniami osobistej pracy osób trzecich z rodziny uczestnika z przyczyn oczywistych nie podlegają rozliczeniu na jego rzecz w niniejszym postępowaniu, Obowiązek wykazania poniesienia i wysokości konkretnych nakładów na odrębną nieruchomość zabudowaną wnioskodawczyni z majątku osobistego uczestnika, które winny zostać zgłoszone prawidłowo przed

Sądem pierwszej instancji do rozliczenia, spoczywał w pełni na uczestniku, cytowane natomiast w apelacji orzeczenie Sądu Najwyższego nie przystaje do stanu faktycznego istniejącego w niniejszej sprawie i nie znajduje zastosowania. Wskazać wypada, że w niniejszej sprawie budynek na nieruchomości wnioskodawczyni istniał już w dacie powstania wspólności ustawowej, zatem zgodnie z domniemaniem superficies solo cedit, należy do jej majątku osobistego, zaś okoliczność przeciwna dopiero podlega dowodzeniu.

Jeśli z kolei chodzi o nakłady z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczyni, w istocie podlegają one badaniu i rozliczeniu z urzędu, na co słusznie wskazał skarżący, co jednak nie umknęło także Sądowi pierwszej instancji. Nie znalazł Sąd Odwoławczy tu jednak nieprawidłowości, mając na uwadze stwierdzony niewadliwie stan faktyczny. Zasadnie przeprowadził tu Sąd Rejonowy rozumowanie co do podchodzenia środków na zakup wskazanych w orzeczeniu składników majątku wspólnego oraz na pokrycie wydatków na wyposażenie i wykończenie budynku wnioskodawczyni, dysponując danymi w zakresie dochodów obojga zainteresowanych, środków uzyskiwanych od nich od osób trzecich i z prezentów ślubnych, a także porównanie wartości składników majątku wspólnego z tymi danymi, a zatem zgromadził, ustalił i ocenił wszelkie informacje wynikające z oferowanych przez wnioskodawczynię oraz uczestnika środków dowodowych, właściwie ocenionych. Wykorzystał także Sąd pierwszej instancji dostępne mu informacje działając z urzędu, natomiast trudno przyjąć, by był zobowiązany prowadzić szczególne dochodzenie w celu poszukiwania elementów majątku wspólnego w zakresie wyszukiwania środków dowodowych na poparcie ustaleń na okoliczności, co do których nie miał pewności, wykraczałoby to bowiem poza sferę działań Sądu w ramach niniejszego postępowania i nakładałoby na niego nieuzasadnione obowiązki procesowe. Nie dopatrzył się tu Sąd drugiej instancji zarzucanego odejścia od przedmiotu postępowania i nierozpoznanie istoty sprawy, na które powoływano się w apelacji.

Nie sposób uznać, by Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił skład i wartość majątku wspólnego także wobec nieuwzględnienia w orzeczeniu opon i felg do samochodu S. (...). Nie zostało wykazane bowiem, by wnioskodawczyni lub uczestnik byli w ich posiadaniu, a na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2015r., poprzedzającym zamknięcie rozprawy i wydanie rozstrzygnięcia każde z zainteresowanych oświadczyło, iż nie ma ich w swoim władaniu oraz że nie zabrali tego składnika. Nie został on w toku postępowania wykazany co do istnienia, właściwości i wartości, nie podlegał też wycenieniu przez biegłego. W tym stanie rzeczy twierdzenie skarżącego co do wejścia w skład majątku wspólnego tego elementu, a tym bardziej co do jego posiadania przez wnioskodawczynię, nie znalazło poparcia w materiale dowodowym, a tym bardziej nie zostało potwierdzone przez wnioskodawczynię co do jego władania, na co powoływano się w środku zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy uznać wypadało, że zaskarżone orzeczenie jest trafne i odpowiada prawu, nie zachodzą zaś żadne przesłanki do jego uchylecia jak chciał tego apelujący, albowiem istota sprawy została rozpoznana i wydanie orzeczenia nie wymagało przeprowadzenia postępowania postanowienia dowodowego w całości; nie znalazł Sąd Odwoławczy również podstaw do wydania orzeczenia reformatoryjnego w żadnym zakresie.

Z tych to przyczyn oddalono apelację uczestnika jako bezzasadną na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 520 § 2 kpc, przyjmując przeciwstawność stanowisk procesowych zainteresowanych w drugiej instancji w odniesieniu do złożonego przez uczestnika środka zaskarżenia. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawczyni będącego adwokatem obliczone stosownie do § 6 pkt 5 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 10 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Henryk Brzykiewicz SSO Lucyna Morys – Magiera